

ΑΝΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΤΟΥ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΣΥΛΛΟΓΟΥ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ἐν ὁδῷ Φωξέου, ἀριθ. 35

ΣΥΝΔΙΟΜΗ ΠΡΟΗΛΗΡΩΤΑ 12 ΜΗΝΩΝ

Ἀπὸ τῆς 1 Ἰανουαρίου ἕως 1 Ἰουλίου

Ἑσωτερικοῦ ὁρ. 6. — Ἐξωτερικοῦ ὁρ. χρ. 8.

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΓΓΑΖΕΤΑΙ

ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΜΗΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΣΧΟΛΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ὁ πατριαρχικὸς θρόνος Ἀλεξανδρείας. — Βασιλεία - Λαὸς - Κόσμος. Α', ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Οἶκος - Πολιτεία - Ἐκκλησία, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ὁχλὸς ἐπιτίκει, ὑπὸ Μιχ. Γ. Γαλανοῦ. — Ἀντ. Τραπεζαντώνη. Τὸ σφυρὶ καὶ τὰ λιθάρια ἢ δυνάμεις τῆς κοινοπραγίας. — Οὐδὲν ἄνευ ἐκκλησιαστικοῦ ἐλέγχου, ὑπὸ Ἀναπλαστικοῦ. — Ὁ καταρτισμὸς τῆς νέας Ἱερᾶς Συνόδου. — Ἐκ τῶν τοῦ Χρυσοστόμου πρὸς νέαν γῆραν. — Κήρυγμα α' Ἀναπλαστικῶν.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΣ ΘΡΟΝΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Ὁ θάνατος τῆς Α.Θ.Π. τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξανδρείας Λωφρονίου θέλει δημιουργήσει. λέγεται, πράγματα καὶ δυσχερείας περὶ τὴν ἐκλογὴν τοῦ διαδόχου του.

Ἦς ἐλπίζομεν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἀνατολικὴ Ἐκκλησία δὲν θὰ δεῖχθῇ κατωτέρα τῶν καθκόντων καὶ τῶν δικαιωμάτων αὐτῆς κατὰ τὴν δοκιμασίαν ταύτην.

Καὶ πρῶτον, ἐπεμβάσεις ἀλλότριαι πρέπει νὰ ἀποκρουσθῶσι σθεανερώς. Ἀπὸ ἀπόψεως, καθαρῶς χριστιανικῆς, οὐδὲν θλαβερώτερον τοῦ νὰ χρησιμοποιῇται μίᾳ ἐκλογῇ Πατριάρχου εἰς ἐνίσχυσιν καὶ ἐκπλήρωσιν διπλωματικῶν σκοπῶν, διὰ βφ-διουργιῶν, ἀπειλῶν καὶ ἐκδιάσεων, τὰς ὁποίας κατατολμῶσι χριστιανικαὶ δυνάμεις, πλῆττουσαι τὸν σταυρὸν διὰ τοῦ ξίφους. Ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς Ἐκκλησίας οἱ διπλωματικοὶ αὗτοι διωγμοὶ δέον νὰ στιγματισθῶσι πικρότερον ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἐν χρόνῳις ζόφου καὶ ἀγνοίας διήγειρον εἰδωλολάτραι αὐτοκράτορες. Τόσφ μᾶλλον, καθόσον οἱ ἐπαίσχυντοι αὗτοι διωγμοὶ τῶν ἡμερῶν μας ὑποδοιοῦνται

ὑπὸ ἄλλων χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν, αἵτινες δορυ-φεροῦσιν εἰς τὴν κατακτητικὴν ἀπληστίαν κορη-κῶν δυνάμεων, ἢ διὰ συνδυασμῶν ἀνηθικῶν, ὑπο-δοιθοῦσαι ταύτην, τὴν ἐκμεταλλεύονται ἅμα πρὸς ἴδια τέλη ἐγωιστικῆς ἐπεκτάσεως ἐκ παντὸς τρόπου ἐπιδιωκομένης. Ὅτι λ.χ. τελεῖται ἀπὸ μινδ' ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῆς Ἀντιοχείας εἶνε χεῖρον τοῦ ἐπὶ Δεκίου διωγμοῦ.

Ἡ βία τῶν ῥωμαίων αὐτοκρατόρων ἐδλαπτε ἀ σώματα, ἀλλ' ἐδιδεν ἀβορμὴν εἰς τὸ νὰ θερμαίνωνται τὰ πνεύματα καὶ νὰ ἐκλάμπωσιν αἱ ψυχαὶ τῶν χριστιανῶν· ἐνφ' αἱ ἰδιοτελεῖς ἐπεμβάσεις χριστιανῶν καὶ ἀ χριστιανῶν παραβλάπτουσιν αὐτὸ τὸ συν-αἶσθημα τῆς εὐσεβείας καὶ ἐξευτελίζουν τὴν ἐκ-κλησιαστικὴν ἀξιοπρέπειαν, ἥτις μετὰ τὸν οἶκτον δὲν ἀργεῖ νὰ κινήσῃ τὴν καταφρόνησιν, ὅτιαν, ἡρω-τηριασμένη καὶ τραυματισμένη, σύρῃται ὀπισθεν τοῦ ἄρματος τῶν ἰσχυρῶν.

Ἡ ἰδιαιτέρα ἐν Αἰγύπτῳ κατάστασις πιστεύομεν ὅτι θ' ἀπαλλάξῃ τὴν ἐκεῖ ἐκκλησίαν τοιοῦτων ἀτυ-χημάτων, θὰ ἐπιτρέψῃ δὲ εἰς τὰς κανονικὰς ἐκκλη-σιαστικὰς ἀρχὰς νὰ πληρῶσωσι τὸν κενωθέντα θρό-νον δι' ἐλευθέρας ἐκλογῆς.

Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀρκεῖ. Πρέπει νὰ γίνῃ καὶ πρέ-πουσα ἐκλογὴ, ἀνταξία τοῦ θρόνου, ὅστις μέλλει νὰ πληρωθῇ, καὶ τῶν μεγάλων διοικητικῶν καὶ πνευματικῶν ἀναγκῶν, αἵτινες ὑπάρχουσιν εἰς αὐ-τον. Αἱ δὲ τὴν Αἰγύπτῳ δύναται Πατριάρχης εὐ-σιβῆς, ζηλωτὴς, φιλότιμος καὶ ἀγ. ὁς νὰ ἐνισχύσῃ καὶ προαγάγῃ τὸ ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ νὰ δια-νοήσῃ τὰ βελάντια τῶν ἐκεῖ πληθυσμῶν εἰς ὑπο-στήριξιν γενναίας ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς· καὶ διὰ τοῦτο ἡ εὐθύνη τῶν ἀρμοδίων πρόκειται ἐκτάκτως σοβαρὰ καὶ ἐπιβάλλουσα.

Ἐκεῖ, ὅπου τόσα συμφύροντα τῆς Ἐκκλησίας ἐπιβάλλουσι τὴν ἐκδίωξιν στοργῆς ὑψηλῆς καὶ ἱερᾶς, ἐκεῖ, ὅπου ἔδρυσεν ὁ μεγαλύτερος τῶν ἀγίων

καὶ τῶν ἡρώων τῆς πίστεως, Ἀθανάσιος, ὁ Μέγας, ἀνάγκη νὰ προτιμηθῇ εἰς τῶν ἁγίων τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἱεραρχόν, ἀνάλογος, κατὰ τὸ δυνατόν, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν εὐθυῶν καὶ τῆς ἀποστολῆς του. Καὶ ὡς ἐλπίζομεν, οὕτω θὰ γένηται. Τὰ δικαιώματα τότε εἶνε ἀσφαλῆ, ὅταν οἱ διαχειριζόμενοι αὐτὰ εὐσυνειδήτως τὰ ἐνασκήσῃ ἀμέριπτος καὶ ημερόνως, τοῦτο δὲ ἀληθεύει σήμερον μάλιστα περὶ τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Πολλαχόθεν καὶ πολλαχῶς πολεομένην, ἰσχυρὰ θὰ εἶνε, ἂν τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου τὴν καθοδηγῇ εἰς τὰς διαθέσεις αὐτῆς καὶ τὰ βουλευμάτα καὶ τὰς πράξεις. Ἡ πλήρωσις τοῦ Πατριαρχειοῦ θρόνου Ἀλεξανδρείας, πρὸς ἣν ἐνατενίζουσι μετὰ εὐλαβοῦς ἀγωνίας ἐκατομμύρια πιστῶν, εἴθε νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι τὸ ὀρθόδοξον πλῆρωμα δύναται νὰ προσβάλλῃ μετ' ἐμπιστοσύνης εἰς ἐκείνους, εἰς ὧν τὰς χεῖρας ἐναπόκειται ἡ περὶ αὐτοῦ μέριμνα καὶ πρὸς αὐτὰ.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΛΑΟΣ-ΚΟΜΜΑΤΑ

Α'

Τὰ ἐν Ἑλλάδι κόμματα ἔχοντα τὸ θράσος τοῦ διαφθεῖρειν, ἀλλὰ στεροῦμενα τὸ θάρρος τοῦ ἀναδέχεσθαι τῶν ἰδίων πράξεων τὰς εὐθύναις, μετεχειρίσθησαν αἰετοῦ τὴν τακτικὴν τῶν ἀνδρῶν ἐγκληματιδῶν.

Ἐξέτισαν διπλασι, ἀθωώνοντες πάντοτε τὸν εἰς τὸν τῶν, νὰ ἐπιρρίπτωσιν ἐκάστοτε τὴν ἐνοχὴν τῶν κατωστρεφῶν τῶν εἰς ἄλλους.

Καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοὶ ὑπῆρξαν πάντ' ἡ βασιλεία καὶ ὁ λαός.

Κατ' ἀρχὰς ὁ μέγας πταίστης ἦτο ὁ Καποδίστριας. Καὶ ἐδοξολογήθη.

Κατόπιν ὁ Ὁθων.

Καὶ ἐξώσθη.

Κατόπιν ὁ Γεώργιος.

Καὶ πολλαχῶς ἐπεκρίθη.

Εἰς τὴν βουλὴν ὑφίστανται, συγκοφαντοῦνται, ἐρεθίζονται, ἐπιπίπτουν, συμπλέκονται.

Εἰς τὰ ὑπουργεῖα τεμπελιάζουν, φλυαροῦν, γυχανιζοῦνται, συναλλάσσονται.

Εἰς τὰς ἐκλογὰς ἀγυρτεῦσιν, πλανοῦν, ἀπατοῦν, ἀπειλοῦν, ἐκδιάζουν, ἐξαχρεώσιν, δωροδοκοῦν.

Ὁ κακοῦργος, ὁ κατοχραστής, ὁ αἷμος, ὁ φονεύς, εὐπρόσδεκτος ὡς σκύλος τοῦ κόμματος.

Ὁ χρηστός, ὁ φιλόστομος, ὁ τίμιος, ἐκτὸς πατρὸς νόμου καὶ δικαίου, ὡς ἀντίθετος τοῦ κόμματος ἢ ἀδιάφορος πρὸς τὸ κόμμα.

Οἱ δῆμοι ἐν διαρπαγῇ καὶ ἐγκαταλείψει.

Ἡ δικαιοσύνη ἐν βίαιῳ.

Ἡ διοίκισις ὡς ἐταῖρα καὶ ἄρπυια ὁμοῦ.

Ἡ ἱερωσύνη ἐν χλαίρᾳ ἐν ἐξαντλήσει, ἐν ἀπειμῇ λήσει, ἐξ ἐπιβολῆς κόμματος, ὅχι ἐκ κλήσεως Θεοῦ.

Ἱεροκέρυκες ἄφωναί, διδάσκαλοι ἄθεοι, ἀστυφύλακες βάνδαλοι καὶ διαφθορεῖς.

Χαρτοπαίγνια εἰς τὰς ψυλάκας τοῦ Κράτους, καὶ μέθαι καὶ αἵμα καὶ φόνοι.

Ἡμεθεῖας πλήμνυρα καὶ θεοιθεῶν λεγεῶνες.

Μαθηταὶ μὴ γνωρίζοντες τὸ σύμβολον τῆς πίστεως· τελειόφθοι Γυμνασίῳ περιμένοντες νὰ τοῖς ἐπιφοιτήσῃ ἀπὸ τὴν στέγην ἡ γῶσις τῆς μάχης τοῦ Μαραθῶνος· διδάκτορες ἀνορθογραφούντες λόγιοι, πρὸ τῶν ὁποίων ἐκτείνονται ὡς γαῖαι ἄγνωστοί· ἡ ψυχολογία καὶ ἡ λογική· θεολόγοι ἐκ τοῦ προχείρου ἀνίκαναι ν' ἀπειθύνουν μίαν συμβουλὴν πρὸς τοὺς πιστοὺς, ἐτοιμαζόμενοι δὲ μόνον, διὰ νὰ μὴ τοὺς ἐννοήσῃ κανεὶς, ἢ νὰ μὴ συγκινήσωσι κανένα. Καὶ ἐπὶ πλέον τὰ δόγματα τῆς ἀθείας καὶ τοῦ ὀλισμοῦ ἐπισήμως ἐξαγγελλόμενα μετὰ τοῦ θράσους τῆς ἀμεθείας καὶ τῆς ἀναισχυντίας τῆς διαφθορᾶς ἀπὸ τῶν πανεπιστημιακῶν ἐδρῶν.

Καὶ αἱ φυσικαὶ καὶ ἀναγκαῖαι αὐτῶν συνέπειαι· πλάνη καὶ τύφλωσις καὶ πόρρωσις καὶ ἐρημία φρονημάτων, καὶ ἐκφυγισμὸς ἡθους καὶ σαπρία ψυχῆς καὶ ἐκτροχιασμοὶ βίου καὶ ἐπιπολαιότης καὶ παρὰ λυσία καὶ φθορὰ καὶ ἀπώλεια καὶ κρημνοὶ ὀρθοῦμενοι καὶ ἄβυσσοι διανοιγόμενοι καὶ φόβοι καὶ κινδύνοι καὶ ἐριδες μαινομένων καὶ κραυγαὶ ἀηλιτισμῶν καὶ σκοτία καὶ ζόφος καὶ ταραχὴ δεινὴ καὶ ὑπερβολαὶ καὶ πένια καὶ ἀθλιότης καὶ θάγματα καὶ ἀκατάστασις καὶ σάλας καὶ καταγῆς καὶ ὕδατα εἰσπύπτοντα καὶ σκόπελοι καὶ ὕψηλοι καὶ ναυαγίων καὶ καταποντισμοῦ προσδοκία καὶ ἀγωνία καὶ ἀθυμία καὶ γδοὶ καὶ βουὶ καὶ ἀπρόγνωσις καὶ σωτηρίας πόθος, εἰς ὃν ἀπαντᾷ ζόφος πυκνότερος καὶ σφοδρότερος σάλας.

Τίς πταίει δι' ὅλα ταῦτα;

Ἐν μέλῳ τῶν ἀμοιβαίων ἀνταγωνισμῶν καὶ ἀντεγκλήσεων, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κομμάτων καὶ οἱ ἐπιτελεῖς αὐτῶν καὶ οἱ ἐμπιστοὶ καὶ οἱ μισθοφόροι δὲν ἐλείψαν ἐπιτείνοντες τὰς κακίας τῶν κατωστρεφῶν τὸ ἔργον τοῦ ὀλέθρου, νὰ ἐνωθῶσιν εἰς ἑπ' ὀργισμὸν ἐνὰ κοινόν, ὑπόβλον, δηλητηριώδη, ἢ εἰς μίαν πονηρὰν καὶ σατανικὴν φωνήν, καὶ νὰ ἀπώσῃ.

— Πταίει ἡ βασιλεία, καὶ ὁ λαός· εἰνε· συνενοχὸν μετ' αὐτῆς.

Ἐὰν ἡ πλάνη καὶ ἡ διαβολὴ πολλὰ καὶ δεινὰ.

ροῖν πάντοτε κακὰ, ἀλλὰ πλάνη καὶ διαβολὴ τοιαῦται αἰετοῦν ἐκ βάθρων αἰτὰ τῆς πολιτείας τὰ θεμιτὰ, καὶ καθιστῶσιν ἀδύνατον τὸ ἔργον τῆς ἐνανορθώσεως καὶ τῆς σωτηρίας.

Ἐὰν ἐν ἀσθενὲς σῶμα δὲν εἶνε δυνατόν νὰ θεραπευθῇ ἐνόςῳ λανθάνουν καὶ δὲν καταπολεμῶνται τὰ αἴτια τῆς νόσου, εἰς μίαν τοιαύτην γενικὴν πάθησιν ἐνός ὁλοκλήρου κράτους πῶς θέλετε ν' ἀνατείσῃ σωτηρίας ἐλπίς, ὅταν οἱ παρασκευάζοντες τὸν θάνατον ἐπιμένουν νὰ ἔχουν ἀξιώσεις ἱατρῶν, καὶ ὅταν οἱ δυνάμενοι νὰ φέρωσι τὴν θεραπείαν καταγγέλλονται ὡς οἱ αἴτιοι ὄλον τοῦ κακοῦ;

Ἡ ἐμπιστοσύνη εἶνε ὁ πρῶτος ὅρος τῆς ἰάσεως.

Τί περιμένετε λοιπὸν ἀπὸ βασιλείαν καὶ λαόν, ἐνόςῳ δὲν ἀποκαθίσταται πλήρως ἡ ἀμοιβαία ἐμπιστοσύνη, ἣν εἰργάσθησαν νὰ διακλονίσωσι καὶ διαλύσωσι τόσοι κακόπιστοι διαβολεῖς, οἵτινες μόνον ἀπὸ τοῦ χάσματος τοῦ προκύπτοντος ἐντεῦθεν, δύνανται νὰ προσβάλλωσι τὰς σκοτίας κεφαλὰς τῶν, παρεισδύοντες, ἵνα παραλύσωσι, καὶ προσερχόμενοι, ἵνα ἀπολέσωσι καὶ σκυλεύσωσι;

Μεταξὺ βασιλείας, λαοῦ, κομμάτων, ἀνάγκη νὰ χυθῇ φῶς, καὶ τὸ φῶς τοῦτο ἀρχόμεθα προσάγοντες.

Οὐδεὶς νὰ μᾶς ψέγῃ δύναται ὅτι ἐπιδιώκομεν κομματικὰ ὀφέλη.

Οὐδεὶς νὰ μᾶς μεριθῇ ἔχει ὅτι ἱκανοὶ εἴμεθα νὰ μετέλωμεν κολακίαν πρὸς τοὺς ἀνω ἢ πρὸς τοὺς κάτω.

Εἰς τὸν Χριστὸν δὲν ἀνίκομεν;

Τὴν ἀλήθειαν λοιπὸν μόνην προσκυνούμεν καὶ τὴν δικαιοσύνην μόνην λατρεύομεν.

Καὶ ἡ ἀλήθεια αὕτη καὶ ἡ δικαιοσύνη, θὰ καθοδηγήσωσι μόναι τὰς κρίσεις μας καὶ τὴν γραφίδά μας καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ζητήματος.

Μηχ. Ι. Γαλανός.

ΟΙΚΟΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑ — ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἀποθέσθε—συμβαίνει δὲ τοῦτο—ὑποθέσθε ὅτι οἰκογένειά τις εὐρήκε τὸν ὑπρέτην, τὸν ὅποιον προσέλαβεν, τὴν πύλην ὅτι εἶνε, ἀφλόγιμος, ἀκατάστατος, ἀκάθαρτος, ἀσπέργος, ἀκαρπυγέρης, ἀπιστος, φθύλος.

Τὴν θὰ πόν, ἔκαμνε; τί θὰ τὸν κάμῃ ἐξάπαντος; Ἡ Χριστιανικὴ οἰκογένεια ἂν εἶνε θὰ ὑπομείνῃ νὰ τὸν συμβουλεύσῃ. Ἄλλ' ἂν ἐρμηνεῖ εἰς τὰς κακίας του, θὰ κάμῃ ὅτι καὶ πᾶσα ἄλλη οἰκογένεια. Ὁ τὸν ἀποβάλλῃ.

Θὰ κάμῃ οὕτω ἡ οἰκογένεια, καὶ κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἐπικρίνῃ διὰ τοῦτο.

Συμβουλευσάτω ἑαυτὴν καθήκον, ἀποβάλλουσα τὸν ἀδιδόκον, ἐξασκῇ δικαίωμα ἀποκαταστάσεως, ἀλλὰ καὶ χάρις ἱερὴν. Μήπως οἱ εἰκοὶ ὑπέρχον, διὰ νὰ διαρπάζωνται καὶ φθείρωνται ἀπὸ τοῦς ὑπρέτας;

Ἀλήθεια ἀποφύγετε, ὥστε νὰ μὴ λανθάνῃ καὶ τοὺς τυφλοὺς, καὶ ἐναργῆς γένοιτο, ὥστε νὰ μὴ ἔχῃ ἐμπισθῆται ἐν τῷ τῶν μαρτύρων.

Καὶ ἤδη ἐρωτῶ.

Τί εἶνε μία συνταγματικὴ πολιτεία;

Οἶκος· ἀλλὰ τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τοῦτο τιμιώτερος ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ ἀτόμου.

Τί δὲ ἡ Ἐκκλησία;

Οἶκος καὶ αὕτη· ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἱερώτερος ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ ἀτόμου καὶ ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ λαοῦ.

Τί λοιπὸν πρέπει νὰ γίνηται, ὅταν ὑπάρξει μὲν τῆς πολιτείας οἶκος θεωρῶσιν αὐτὴν ἐλαττωμένην καὶ διαρπαγῆς, ὑπάρξει δὲ τῆς Ἐκκλησίας καθήκοντα εἰς αὐτὴν ἀπὸ ἐνὰ πλῆθος οὐστηλατοῦμενοι, τὸν τοῦ σκυλεύειν ἀπὸ μίαν μανίαν κατεχόμενοι, τὴν τοῦ ἀλαζονεύεσθαι, εἰς ἐν ἔργον καταγινόμενοι, νὰ μολύνωσιν ὅπου τὰ πάντα πρέπει νὰ εἶνε καθαῖρα, νὰ μιάνωσιν ὅπου τὰ πάντα πρέπει νὰ εἶνε ἅγια;

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἔδωκε τὴν λύσιν.

Διὰ τὴν πολιτείαν, ὅταν ἔλεγεν ὅτι εἰς τὸ χριστιανικὸν καθεστῶς τὸ ἀρχὴν ἐστὶν ὑπηρετεῖν· ἐπομένως χριστιανικὴ πολιτεία πρέπει νὰ αἰρῇ ἀπὸ τοῦ μέσου ἀρχοντας, οἵτινες καταπιέζουν καὶ κατεξουσιάζουν.

Καὶ ὁ Παῦλος, ὅταν ἔγραψεν ὅτι οἱ ἄρχοντες εἶνε οἱ προστάται τῶν καλῶν ἔργων καὶ ὁ τρόμος τῶν κακοποιῶν στοιχείων· ἐπομένως δὲν πρέπει νὰ εἶνε ἀνεκτὴ εἰς τὴν χριστιανικὴν πολιτείαν κατὰστασις εἰς τὴν ὅποιαν ἡ ἐξουσία προσεταιρίζεται ὅλους τοὺς κακοποιούς, καὶ ἀποτελεῖ τὸν τρέμον τῶν φιλονέμων καὶ τὴν ἀπειλὴν τῶν χρηστῶν πολιτῶν.

Τί εἶνε ὁμῶς τοιούτων ἀρχόντων, θέτουσα ἐαυτὴν ὑπὲρ ἅνω τοῦ νόμου, καὶ ἐξω τῆς ἀρχῆς τοῦ δικαίου;

Τὰ βουνα καὶ τὰ δάση καὶ τὰ σπήλαια καὶ οἱ ὄρυμοι καὶ αἱ ἀκρόρειαι καὶ αἱ φάραγγες γνωρίζουσι τὸ ὄνομα τῆς.

Εἶνε συμμορία.

Καὶ δι' αὐτὴν εἰ νόμοι μίαν ἔχουν πρόβλεψιν· ἐπιείκειαν τινα, ἂν μετανοήσῃ μόνη τῆς παραδοθῇ. Ἀλλως, τὴν σφαίρην, τὴν λαίμητόμον, τὸν πέλεκυν, ἢ τὴν ἀγχόνην.

Καὶ διὰ τοὺς ἀκανθολίζοντας ἐν τῷ νόμῳ καὶ τοὺς κατηλεωμένους ἐν αὐτῷ, ὁ Κύριος ἡμῶν καὶ εἶπε καὶ ἔδειξεν ἐν ἔργῳ τί εἰς αὐτοὺς ἀξίζει.

Διὰ τὸν τράχηλόν τῶν ἡ μυλόπετρα.

Διὰ τὴν ράχιν τῶν τῶν φραγγέλων.

Μηχ. Ι. Γαλανός.

ΟΧΙ ΕΠΙΕΙΚΕΙΑ

"Εγω τὸ θάρρος, δημοσίη, ἀπὸ τῶν σπυλῶν τούτων, θὰ εἶχον τὸ θάρρος, πενήθμως, ἂν φωνὴν εἶχον μυρίων τυρηνικῶν σαλπύγγων, ὥστε ἀπὸ τὸν κόσμον ὅλον νὰ ἀκουσθῶ, ἔχω τὸ θάρρος αὐτὸ ν' ἀναδοῇσω ἐν κραυγῇ πολυήχηρ καὶ σμερδαλέῃ· ὄχι ἐπιείκεια.

Δὲ τὰ ἀμαρτήματα τῶν ἰδιωτῶν;

"Οχι.

Εἰς ταῦτα ἡ μακροθυμία, ἡ μετριότης, ἡ ἐπιείκεια, ἡ συγγνώμη.

"Αλλὰ διὰ τὰ δημόσια ἀμαρτήματα, ἦτοι τὰ ἐγκλήματα, τὰ ἐκ παραλείψεως, τὰ ἐκ πράξεως τῶν ἐν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις, εἴτε τῆς πολιτείας εἴτε τῆς ἐκκλησίας, δὲ αὐτὰ οὐδεμία ἐπιείκεια.

Θὰ ἔλεγον τοῦτο καὶ διὰ τὰς πρώτας ἀκόμη τῶν ἀρχόντων καὶ τῶν δημοσίων ὀργάνων παρεκτροπὰς.

Κολάζειν τὰς πρώτας ἐστὶ προλαμβάνειν τὰς δευτέρας.

"Αλλ' ἔστω· πρέπει νὰ εἴμεθα ἐπιεικεῖς.

Πότε;

Εἰς τὰ πρώτα βήματα.

Καὶ εἰς ποῖν;

Εἰς τὰ ἐλαφρότερα, τὰ ἐξ ἀγνοίας τινός, τὰ ἐξ ἀπειρίας τινός, τὰ ἐξ ἀδυναμίας ὅπωςδήποτε ἀνεκτῆς σφάλματα.

"Αλλ' ἂν αἱ παρεκτροπαὶ τῶν ἀρχόντων ἐξακολουθοῦν, ὅτε ἀποδεικνύεται, ὅτι τὸ ἐγκληματικὸν εἶνε τῆς θελήσεως καὶ τοῦ χαρακτήρος τῶν, ἢ ἂν αἱ πρώται παρεκτροπαὶ εἴνε τοιαύτης φύσεως, ὥστε νὰ προκύπτῃ ὅτι ὁ κατέχων τὴν ἐξουσίαν δικαιότερον ἦτο νὰ κατέχεται εἰς τὴν εἰρήνην, καὶ εἰς τὴν μίαν καὶ εἰς τὴν ἄλλην περίπτωσιν ἡ ἐπιείκεια εἶνε μωρὴν καὶ ἀκαταλόγητον καὶ φαῦλόν τι πρᾶγμα.

Διότι ἡ ἀνοχή τοῦ ἐγκληματικῆς εἶνε ἐνθάρρυνσις τοῦ ἐγκλήματος.

Διὰ τὴν νύριε, μέσα εἰς τὸν οἶκόν σου ἡ μέσα εἰς τὸ κατ'οικήν σου· δὲν ἀνέχεις τὸν ὑπηρέτην, ὅστις ἀπὸ τῆς εἰς εἰς βίβλ' ὑπέπεσε σφάλμα· διὰ τὸ ἐκεῖνον ἀκόμη ὅστις εἰς μέν κρᾶ μὲν πταίει, ἀλλὰ συχνά, ἢ καλοπροαίρετος μὲν εἶνε, ἀνέκτανος ὅμως καὶ ἀνεπιτήδευτος εἰς τὰ ὑπηρετικὰ ἢ ὑπαλληλικὰ καθήκοντά του, διὰ τὸ πρὸς αὐτόν, εἰς τὰ ἰδιά σου πράγματα, δὲν ἔχεις τὴν ἀρχὴν τῆς ἀπεριόριστου ἐπιεικείας καὶ τῆς μακρᾶς ἀνοχῆς· διὰ τὸ αὐτόν, τὸν ἐν στενοτέρῳ κύκλῳ, τὸν εἰς μικρότερα ἵστασιν, τὸν οὐδένα ἄλλον παρὰ σὲ μόνον βλέποντά· ἀπομακρύνει καὶ ἀποβάλλει, ἔστω καὶ ἂν πρόκειται, ἀπὸ σὲ ἀποπεμπόμενος, ν' ἀποθάνῃ εἰς τοὺς δρόμους.

Καὶ ὅμως τὸν διώκεις, ἐν καλῇ συνείδησει. Διότι αὐτὸς ἔδωκεν, ἢ διότι δὲν σοὶ ἐχρησίμευε.

Καὶ οὐδεὶς σε καταχρήσεται οὐτε σοὶ τὸν αὐτόν σου.

Καὶ ὅταν ἡ πολιτεία εἴνε ἡ φθιμένη, καὶ ὅταν ἡ ἐκκλησία εἴνε ἡ μισαιμένη, ἢ διαρραγμένη, ἢ ἀπολλυμένη, διὰ τὸ τότε νὰ κοιμᾶται ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐλέγχου καὶ τῆς δικαιοσύνης,

σύνες, διὰ τὸ τότε ν' ἀνακηρύττεται λόγῳ ἡ πράγματι ὡς δόγμα ἱερὸν ἢ ἀρχὴ τῆς ἐπιεικείας καὶ τῆς ἀνοχῆς, διὰ τὸ νὰ μὴ ἐνώσωμεν ὅλοι τὰς φωνὰς μας, διὰ νὰ κραυγάζωμεν πρὸς τὸν ἀσθάρτεον αἰῶνα, καὶ διὰ τὸ νὰ μὴ ἐνώσωμεν ὅλοι τὰς χεῖράς μας, διὰ νὰ ἐκδιώξωμεν τὸν βέβηλον, τὸν ἀνόσιον, τὸν κλέπτην, τὸν ληστήν;

Εἶνε ἀρετὴ, νομίζεις, τὸ νὰ εἶναι τις σεμνὸς δῆθεν καὶ δῆθεν εὐγενὴς πρὸς τὰς παρεκτροπὰς τῶν διαχειριζομένων τὰς ἀρχάς;

"Αλλ' εἶνε τύφλωσις πρῶτον.

Τὸ δημόσιον ἄξιωμα τελειώνει· ὅπου ἀρχίζει ἡ κατάχρησις αὐτοῦ.

Εὐλαβεῖσαι τὸν ἄρχοντα τὸν παρεκτρεπόμενον; Καὶ διὰ τὸ δὲν κρίνεις τὸν ὑπηρέτην τὸν ἐγκληματοῦντα;

"Αἱ ὅλη σου ἡ ἀβρότης καὶ ὅλη σου ἡ λεπτότης καὶ ὅλη σου ἡ ἐπιφύλαξις εἶνε δειλία.

Δὲν σέβασαι τὸ ἄξιωμα, τὸ ὅποιον περιβάλλει τὸν ἄρχοντα, ἀλλὰ φοβεῖσαι τὴν μάχαιραν, τὴν ὅποιαν εἰς χεῖράς του κρατεῖ.

Καὶ ὅμως τοῦτο ἔπρεπε ἀυστηρότερον νὰ σὲ ἐξεγείρῃ ἐναντίον του. Ἐὰν ἰδικὸς σου ὑπηρέτης προσέθετεν εἰς τὰς παρεκτροπὰς καὶ ἐγκληματικὴν θρασύτητα, καὶ ὅταν σὺ τῷ ὠμίλῃς, αὐτὸς σὲ παρέπεμπεν εἰς τὴν μάχαιραν, τὴν ὅποιαν κρύπτει εἰς τὴν ζώνην του, ὄχι ἀπὸ φόβον, ἀλλ' ἀπὸ μανίαν θὰ ἐκυριεύεσθ, καὶ ὅλον σου τὸν οἶκον θὰ ἐκάλεῖς, ἕνα καὶ μὲ εὐλόα καὶ μὲ λίθους καὶ μὲ πᾶν τὸ προστυχὸν ἐκδιώξετε τὸν ἀναίδη, τὸν πρόστυχον, τὸν ἀνυπόφορον, τὸ θηρίον.

Ἐὰν ἀκόμη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀδελφοῦ σας, τῆς ἀδελφῆς σας, τῆς μητρὸς σας ὑπεισέρχετο τοιοῦτός τις ὑπὸν ἡγεῖν, καὶ ἐκινδύνευεν ἐξ αὐτοῦ ζωὴ, τιμὴ, ἢ ὅλλο τι συμφέρον, θὰ ἐγαθυμείετε τὴν ἐπιείκειαν τὴν ἀτελεύτητον, τὴν ἀνοχήν, τὴν ἡ περιόριστον, ἢ θὰ ἐπιστεύετε νὰ βοηθήσητε εἰς τὴν ἀπέλασιν καὶ τὸν διωγμὸν τοῦ ἐκλήτορος φωνάζοντες, τὰς ἀπειλὰς ἐπισπεύοντες, τοὺς γρόνθους σας ἐπιδεικνύοντες;

Καὶ ὅταν ἡ πόλιτις μὲς καλῇ κατὰ τοιούτων βιασθῶν ὑπηρετῶν, καὶ ὅταν ἡ ἐκκλησία μὲς φωνάζῃ κατ' ἀνάγκην τῶν τοιούτων θεράποντων, μὲ ποῖον δικαίωμα τότε προσάφωμεν τὴν ἐπιείκειαν καὶ τὴν μακροθυμίαν, ὡς ἡμεῖς νὰ εἴμεθα οἱ κύριοι αὐτῶν, ὡς τὰ ἐν αὐταῖς νὰ δυνάμεθα νὰ ρυθμίζωμεν ἡμεῖς, καὶ ἀπὸ εἰς τὰ ἰδικὰ μὲς μίαν ἀκολουθεῖν ἀρχήν, τὴν τῆς δικαιοσύνης;

Ἐν τῇ Ἀποκαλύψει ὁ Κύριος ἔλεγε· νὰ διορθωθῇ ὁ ἐπὶ σκότος ὁ μήτε ψυχρός, ὁ μήτε ζεστός, ἀλλὰ χλιαρὸς δόκη μὲ αὐτὴν τοῦ τὴν χλιαρότητα ἐμελλεῖν νὰ τὸν ἐμείσῃ· ὅπου λοιπὸν καὶ αὐτοὶ δὲν εἶνε ἀνεκτοὶ ἀπὸ τὸν Θεόν μας, πῶς ἡμεῖς δυνάμεθα νὰ ἀπεργώμεν ἐκείνους, οἵτινες μὲ τὰ ἔργα τῶν τὰ ἀμετάβλητα, μὲ τὴν τακτικὴν τῶν τῆν ἡμῶν, φέρουν πάντοτε τὸν μολυσμὸν, καὶ σκορπίζουν παντοῦ τὸν ὀλεθρον καὶ τὴν φθοράν;

Ἡ ἐπιείκεια πρὸς τὰ παρεκτρεπόμενα ὄργανα τῆς πολιτείας καὶ τῆς ἐκκλησίας, φθείρουσι ταῦτα, φθείρει καὶ αὐτοὺς· εἰς τοὺς ἐνόχους· στέρνοντες μὲν τοὺς καὶ μόνον καμίναν· χάριν· ὅσον γρηγορώτερον ἀπομακρύν-

θῶναι, τόσω ὀλιγώτερον μὴ δὲν θὰ εἴνε τὰ ἐγκλήματα τῶν· Ἡ ἐπιείκεια πρὸς τοὺς ἰδιώτας, καὶ. Ἄλλ' ὄχι, πρὸς Θεόν, ὄχι, πρὸς τοὺς δημοσίους ὑπηρέτας. Ἡ ὅρις τῆς ἐπιεικείας εἶνε συνθήκη ἀπαρκίτητος εἰς τὸ νὰ ἀρθῶσι τὰ δημόσια ἐγκλήματα καὶ νὰ ἀνακοπῇ τὸ ἔργον τοῦ κοινοῦ ὀλέθρου. Καὶ ὅστις διὰ τῆς ἐπιεικείας τοῦ συντελεῖ εἰς τὴν παράτασιν καὶ ἐπιδείνωσιν ἐγκληματικῆς καθεστῶτος ὡς φοβηθῇ μήπως μίαν ἡμέραν ἐμφανισθῇ αὐτὸς ἔρημος πύσης ἐπιεικείας ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ.

Διότι εἰς τὴν κλίμακα τῶν ἐγκληματικῶν ἐκείνος ὅστις σκέπει τὸ ἐγκλημα διὰ τῆς ἀνοχῆς τοῦ δὲν θὰ τοποθετηθῇ πολὺ κάτω ἀπ' ἐκεῖνον, ὅστις τὸ διαπράττει ἐκ' εὐθείας.

Μιχ. Ι. Γαλιανός

ΑΝΤ. ΤΡΑΥΛΑΝΤΩΝΗ

ΤΟ ΣΦΥΡΙ ΚΑΙ ΤΑ ΛΙΘΑΡΙΑ

Ἡ ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΟΠΡΑΓΙΑΣ

(Συνέχεια)

Ἦνας ἄνθρωπος λιθοτόμος, πλεονέκτης ἄνθρωπος, ὡς φησὶται, δὲν ἐσέβετο οὔτε τὴν Κυριακὴν, καὶ ἀντὶ νὰ ἀναπαύσῃ καὶ αὐτόν καὶ τὴν σφύραν του καὶ νὰ ζητήσῃ νέας δυνάμεις ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, αὐτὸς ἐξέγυνε τὸν ἱππὸν καὶ τὸ κάρρον καὶ τὴν Κυριακὴν ἀπὸ νύχτα, ἔδανε τὴν σφύραν του ἐπάνω, καὶ ἐπῆγαιεν εἰς τὸ λατομεῖον, ὅπου εἰργάζετο μέχρι νυκτός.

Ὅλοι ἐμίσησαν τὸν ἀσεβὴ αὐτόν, καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ σύζυγός του καὶ αὐτὸς ὁ ἵππος του· ἡ σφύρα του, ἐπειδὴ ἦτο παλαιὰ συντροφὸς του καὶ ἦτο καὶ φύσει φιλόπονος, καὶ ἄλλως τε, καλὸ σφύρα, εἶχε καὶ μεγαλειότητα ἀντοχῆς, ὑπέμεινε μάλ' ἄλλων ἄλλων τὴν πλεονεξίαν του. Ἐπὶ τέλους ὅμως μίαν ἡμέραν ὅπου ἔτυχε νὰ εἶναι Κυριακὴ καὶ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου μαζὶ, τὸν ἐσχηθῇ καὶ αὐτὴ καὶ ἀπεφάνισε νὰ τὸν ἐκκαταλείψῃ· καὶ πράγματι τὸ βράδυ, ὅταν ἐκεῖνος μὲ τὸ κάρρον φορτωμένον ἐπαύρητο εἰς τὸ σπίτι μὲ τὸ σκότος πλέον, καὶ ἐπέραςεν ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου ἦσαν οἱ ἰδικοί μας λίθοι, (διότι δὲν ἐτόλμα νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸν συνήθη καὶ δημόσιον δρόμον μὲ τὸ κάρρον φορτωμένον τέτοιαν ἡμέραν), ἡ καλὴ μαζὶ σφύρα, ἐπωφεληθεῖσα ἀπὸ ἐνα τρανταγμὸν, ποὺ ἐπρόξενεν εἰς τὸ κάρρον ἡ συνάντησις ἐνὸς λίθου, ἐγλύστρησεν ἀπὸ τοῦ κάρρου καὶ ἔπεσε χάμου. Ὁ λιθοτόμος βιάζετο νὰ ἐρευνᾷ τὴν νυκτὸς δὲν ἀντελήφθη· οἱ λίθοι ποῦ ἦσαν εἰς τὸ κάρρον φορτωμένοι, τὸ ἀντελήφθησαν βέβαια, δὲν ἤθελον σάν ὅμως τίποτε νὰ μαρτυρήσωσι.

Ἦν οὖν σὲ μέλει, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ἄλλον, καλλίτερον νὰ τὴν χάσῃς ἐχρήσας, νὰ ἡλυθώσωμεν καὶ ἡμεῖς ἀπὸ τῆς κατ' ἐξουσίας καὶ οἱ ἀδελφοὶ μας ἀπὸ τὸν χωρισμὸν.

σφύραν, τὸ ὅσοτον ἔγεινεν ἀρρομὴ νὰ δειρῇ τὴν γυναικά του μὲ τὸ καμωτόκι, ἡ δὲ σφύρα ἐγρήθη μεταξὺ τῶν λίθων μας καὶ ἐπαύρησε πτωχολὴ τὴν περὶ αὐτῆς. Ἦτο μίαν σφύρα θνητῆ, μεγάλη, ἰσχυρὰ καὶ βουρμάτη· τὸ πρῶτον τῆς, ἂν καὶ ἐστιγμένον ὀλίγον ἀπὸ τὰ κτύπηματα, ἐστὶλθεν ὅμως ἀπὸ καθαρύνητα. Θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον ὅτι καὶ εἰς τὴν φρόνησιν καὶ εἰς τὴν δόξαν τοῦ χαρακτήρος ἦτο σφύρα ἀληθῶς ὑπέσυχος.

Ὅτε ἡ πρώτη πορφυρὰ ἀκτὶς κατέβη ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ μέχρι τοῦ ποταμοῦ, διὰ νὰ ἀναγγεῖλῃ μὲ χαρὰν τὸν μέλλοντα νανοτέλη ἡλίον, ἡ σφύρα, ἡ ὅποια ἦτο συνεθισμένη νὰ ἐξυπνᾷ πρῶτ', ἦνοιξε πρῶτη τοὺς ὀφθαλμούς καὶ περετῆρησε περὶ αὐτῆς· ἦτο ὥρα αἰς ἡσυχίαν ὅπου εἶχε πέσι, πολὺ εὐρύτερα καὶ τερπνοτέρα βέβαια ἀπὸ τοὺς στενοὺς ὁρίζοντας τοῦ λατομεῖου, καὶ ἡ σφύρα εὐχαρίστησε τὸν Θεόν ὅστις ὁδὴγεί ἡμᾶς καὶ ἐν τῷ σκότει. Ἀλλ' ὅποια ἦτο ἡ ἐκπληξίς της, ὅταν εἶδε τὴν σωρείαν ἐκείνην τῶν λίθων, καὶ εἰ μᾶλλον, ὅταν ἀνεγνώρισεν ὅτι εἶχε πέσι εἰς τὸ πλευρὸν ἐνὸς μικροῦ ἀσβεστίτου λίθου, τὸν ὅποιον αὐτὴ ἡ ἰδέα εἶχεν ἄλλοτε ἐξορύξῃ, καὶ ὁ ὅποιος ἀναισθητῶς εἶχε ἀρκατεύσῃ ἀπὸ τὸ κάρρον τοῦ λιθοτόμου· κατ' ἀρχὰς ἐφρόνηθη μήπως ὁ ἀσβεστίτης αὐτὸς ὁ κτυπηθεὶς ἄλλοτε ὑπ' αὐτῆς ἐμνησκάκει, ἀλλ' ὅσπερον ἐσκέφθη ὅτι ἦτο πολὺ ἰσχυρότερον, καὶ ὅτι ἐκεῖνος, καὶ ἂν ἔτρεπε τινα μνησικακίαν, θὰ ἠναγκάζετο νὰ τὴν κρήσῃ ἐνεκα τῆς ἀδυναμίας του. Τὸν ἔκρουσε λοιπὸν ἑλαφρὰ, καὶ ὅταν ἐκεῖνος ἦνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ περίτρομος ἰδὼν τὴν σφύραν ἠθέλησε νὰ πομπασαυθῇ, ἐεῖνεν μὲ λόγους πρᾶξις τὸν ἐνεθάρρυνεν· τὸν ὑπενθύμισε τὴν παλαιὰν γνωριμίαν, τοῦ ἐξήγησεν τὴν νέαν τῆς θέσιν, καὶ τὸν συνεβούλευσε νὰ μὴ μνησικακῇ, διότι καὶ αὐτὴ τότε δὲν ἦτο κυρία ἐκείνης, ἀλλ' ἔπραττε κατ' ἐπιταγὴν τοῦ σκληροῦ λιθοτόμου.

Ὁ ἀσβεστίτης, τὸν ὅποιον καὶ ἐξέπληττε καὶ ἐκράναιε τὸ πρῶτον ὕψος τῆς σφύρας, ἀπὸ τὴν ὅποιαν μόνον τραχεῖς καὶ ἀλγεινούς ἤχους εἰς τότε εἶχεν ἀκούσει, δὲν ἐβρόδυνε νὰ πεισθῇ προσέθηκε μάλιστα καὶ αὐτὸς ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς σφύρας καὶ κατὰ τοῦ ἀνθρώπου, λέγων ὅτι τὰ φοβερά αὐτὰ διπλοῦ ἀναστατώνουν τὴν κτίσιν καὶ ἐνσπείρουν τὴν ἐριδία μεταξὺ τῶν πλασμάτων, καὶ ἀνέφερεν ὡς παράδειγμα τοὺς κύνας καὶ τοὺς λαγούς, οἱ ὅποιοι, ἐνῷ εἶνε σχεδὸν ἀδελφοί, εὐρίσκονται ὅμως χάριν τοῦ ἀνθρώπου, εἰς διαρκὲς ἀλληλοφάγωμα, ἐνῷ τὸ φυσικώτερον θὰ ἦτο νὰ συμμαχήσουν οἱ δύο τετράποδες διὰ νὰ φάγουν αὐτὸν τὸν διπλοῦ.

Μετὰ τὸ συμβιβαστικὸν τοῦτο προαίμιον ἡ σφύρα ἠρώτησε τὸν ἀσβεστίτην τίνα σκοπὸν εἶχεν ἡ συνάντησις ἐκεί τοσαύτων λίθων. Ὁ δὲ ἀσβεστίτης, ὅστις εἶχεν ἀκολουθήσει καθ' ὁδόν, ἐξήγησεν εἰς τὴν σφύραν τὸ σχέδιον καθὼς καὶ τὴν ματαιώσιν αὐτοῦ.

Ἡ σφύρα, ἀπὸ ἐσκέφθη ὀλίγον, εἶπε·

— Τώρα μόλις ἔλθῃ ἡ κατὰ τοῦ ἡλίου καὶ ἐξυπνήσουν ὅλοι οἱ σὺνδελφοί σου, θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὲ παρουσιάσῃς εἰς αὐτούς· δὲν ἀπορρίψωσιν, δὲν εἶνε ἔτσι·

Τὸν αὐτίον, εἶπεν ὁ ἀσβεστίτης, θὰ τὸ θεωρήσω τιμὴν μου μεγάλην.

Καὶ ἀληθῶς, μέλεις ἐπέλαμψεν ἡ ἀκτὶς ἐγέρουσα καὶ τοὺς ὀκνηροὺς καὶ ὁ ὀφείτης δὲ αὐτῆς, ὁ παλαιότερος ἐκτετακτὸς, ἤνοιξε τὰ μέλεις καὶ ἤρχισε νὰ ἀνακαλύπτεται, ὁ ἀσθεστάτης μὲ φωνὴν ὅσην ἤδυναντο ἰσχυροτέρων καὶ μὲ χάριν πολλὴν καὶ ὅχι ὀλίγην ἀλαζονείαν κατέστησε γνωστὸν εἰς τοὺς λίθους ὅτι μία Κυρία—καλαῖα γνώριμος του (ὁ ὀφείτης ἐξηρόθηεν ἐνταῦθα), ἐπισκεφθεῖσα αὐτὸν θέλει νὰ παρουσιασθῇ καὶ νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν σεβαστὴν τῶν λίθων ὁμήγουριν.

Μὲ ἀνυπόμονον προθυμίαν συγκατανεύσαντες πάντες ἔπερμιεναν τὴν ἐμφάνισιν τῆς Κυρίας.

Τότε ἡ σφύρα σπληνίσθη ἐπὶ τοῦ ἀσθεστάτου ὁμιλήσαν ὡς ἑξῆς:

— Δὲν πρέπει, κύριοι, νὰ ἐκπλαγῆτε, ἂν ἐγὼ, θήλεια, ταλμῶ νὰ τάσωμαι μεταξὺ ὑμῶν καὶ νὰ ἀγαρεύω προτείνουσα γνώμης. Πρέπει νὰ ἀποβῇ κατὰ τοῦ φύλου μας προκατάληψιν, διότι, ὅπως μὲ ἐδίδου ἡ κεῖρα πολλῶν ταξιδιωτῶν, εἰμυρῶ νὰ σὺς βεβαιώσω μὲ τὸν θετικώτερον τρόπον ὅτι ἡ ἐξέλιξις τῶν ὄντων τείνει σήμερον νὰ ἀφανίσῃ τὴν μεταξὺ τῶν φύλων διαφορὰν, ὡς πρόβλεψιν ἀκαίρον καὶ ἀδόκιμον. Καὶ μεταξὺ δὲ τῶν ἀνθρώπων ἀκμή, παρ' εἰς ἡ διαφορὰ αὕτη ἦτο μεγίστη, ἡ, οὕτως λεγομένη, χειραφέτησις ἔχει τοσούτον προοδεύσει, ὥστε εἶδον πολλὰς θηλείας νὰ δέξονται ἀνδρῶν τοὺς ἄρρενας, ἐνῶ τούναντιον ἀκριβῶς ἐθεωρεῖτο μέχρι σήμερον καὶ φυσικὸν καὶ σωτήριον εἰς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Ἀφίστατε λοιπὸν τὸ φύλον μου καὶ ἀποβλέψατε μόνον εἰς τῶν λόγων μου τὴν οὐσίαν.

Ἀπὸ τὸν παλαιὸν καὶ προσφιλεῖ γινώσκον μου, τὸν κ. ἀσθεστάτην, ἐπληροφόρηθ' ὑποκρίνεται περὶ τῆς θέσεως ὑμῶν ἔμαθον τοὺς σκοποὺς καὶ τὰς ἀποφάσεις τῆς σεβαστῆς αὐτῆς ὁμάδος, ἀλλ' ἐμοῖον συγχρόνως μετὰ λύπης μου ὅτι τὰ ὠραία αὐτὰ σχέδια ἐματαιώθησαν ἢ θεωροῦνται ματαιωθέντα εἶναι τοῦτο ἀληθές:

— Ὡ! ναί.

— Ὡ! ναί.

Ἐπεφώνησαν οἱ λίθοι:

— Καὶ τώρα, ἐξηκολούθησεν ἡ σφύρα, σκοπὸν ἔχετε νὰ ἐπιστρέψετε εἰς τὴν τὴν προτέραν θέσιν καὶ κατὰστασιν σας;

— Μάλιστα.

— Ἐννοεῖται.

— Ὡς τὰ μίσητα.

Ἀπήγγελλαν οἱ πλησιέστεροι τῶν λίθων.

— Ὡς πρῶτοις, προσέθεσεν ἡ σφύρα, μετὰ λύπης σὰς εἰρησίων, κύριοι μου, ὅτι ἡ ἀπιστοσύνη σας εἶναι ἀδύνατος:

— Πῶς;

— Διὰ τί;

— Διότι οὐδὲν ὑπάρχει μέσον συγκοινωνίας.

— Ὅπως ἤλθομεν.

— Ὁ ποταμός.

Ἐπεμύσαν οἱ λίθοι:

— Πῶς φαίνεται, εἶπεν ἡ σφύρα καλοκράδως, πῶς φαίνεται ἀκαίροι ταξιδιωτῶν. Ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι ὁ ποταμός, ὅπως καὶ ὁ χρόνος, οὐδέποτε ἀπιστρεφεί· ἀλλ' αἰετὶ βαίνει πρὸς τὴν ἑμὲ πρὸς:

Οἱ λίθοι ἐσιώπησαν ὀλίγας στιγμὰς καὶ ξύοντες τὰς κεφαλὰς ἐφάνησαν ἀνογνέοντες τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων τῶν.

— Ἀλλὰ τέλος εἰς ἐξ αὐτῶν εἶπεν: — Ἀδιόφορον θὰ ὑπόγωμεν ἐμπρός. Ὡς μέλεις ἐδῶ, ἔρκει νὰ ἀπολλυγώμεν τῆς μεγαλομανίας, ἡ ὁποία τέσους ἀσπύς μᾶς ἐπτοίχισε καὶ νῦν ὀλίγον νὰ σπείρῃ καὶ μετὰ μᾶς ἔριν.

— Ὅλα οὐτά, ἀγαπητοί μου, εἶνε σκέψεις ὀρθαὶ ἐκ τῶν ὑπέρων ἀπεβλήτε ὅμως, ἂν τὸ σχέδιον ἐπιτύγχανεν; οἱ μεγαλομανεῖς, οἱ σήμερον ψεύδονται καὶ αὐτοτιμωρούμενοι, τότε θὰ ἐκαλοῦντο μεγάλοι καὶ μεγαλειόδοιοι, θὰ ὑμνοῦντο καὶ θὰ ἐθυμῶντο ἢ ὅχι;

— Ναί, βίθκια.

— Ἄν ἐπιτύγχανεν.

— Ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ ἐπιτύχῃ.

— Ἐἵνε ἀσυμβίβαστον πρὸς τὴν φύσιν μας.

— Ἄν ὅμως, ἐξηκολούθησεν ἡ σφύρα, ἂν ὅμως ἐλάττω βεβαιότητα καὶ ἐγγύησιν ἀσφαλῆ εἰς τὴν ἐπιτυχίαν, θὰ ἐπιδεσθε ἄρ' γε κόπων καὶ θυσιῶν πρὸς ἐπίτευξίν του;

— Ἄν εἴχομεν, βέβαια.

— Ἀλλὰ δὲν ἔχομεν.

— Πῶς θὰ ἔχωμεν;

— Πῶς ἡμῶν νὰ ἐγγυηθῇ;

— Ἐγὼ σὰς ἐγγυώμαι, εἶπεν ἡ σφύρα, ἀνωρθοῦσα ὑπερηφάνως, ἐγὼ σὰς ἐγγυώμαι περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἐάν ἐπ' ὁ λίγον χρόνον θελήσῃτε νὰ ἀκούσῃτε τὰ κελεύσματά μου καὶ νὰ ὑποβληθῇτε εἰς τὴν θέλησίν μου, ἐάν, χωρίς περιστροφάς, μὲ ἀναγκρῆξτε δικτάτορα ἐπὶ ὀρισμένον χρόνον καὶ ὅχι μόνον χρόνον.

Συγῆ κρῖσιμος τῶν λίθων διεδόθη τὴν πρότασιν τῆς σφύρας. Κατόπληξιν προὔξενον εἰς τοὺς πολλοὺς ἡ νέα αὕτη ἀρχή, τὴν ὁποίαν ἡ ἐπιτυχία αὕτη ἐξίτηται ἢ δὲ κατὰ πληξιν καὶ ἡ πτόσις, ἐνὸς διαρκείας συνορεύει πρὸς μὲ τὴν κεισθῶ. Ἀλλ' εὐθὺς ἀντεξάνεστη καὶ τὸ συναίσθημα τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἤρχισεν ὀλιγόστιγμος μὲν ἀλλ' ὀδυνηρὰ ταλάντευσις τῆς κρῖσεως, καὶ ἡν οὐδεὶς ἐτόλμα νὰ λύσῃ τὴν σιωπὴν ἢ δὲ ψυχολογικὴ κατὰστασις ἦτο περίπου τοιαύτη: οἱ μὲν μικρότεροι καὶ ἀσημῶντες λίθοι ἐκλινον ὑπὲρ τῆς δικτατορίας, οἱ μὲλεις δὲ καὶ ἰσχυρότεροι ἐδυτοκολεῦντο χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ, ἐννοεῖται — νὰ παραίτηθῃ τῶν ἀτομικῶν προνομίων. Οὕτω βέβαιον σχεδὸν ἦτο ὅτι ἡ πρότασις τῆς σφύρας ἦτο ἀπορριφθῇ. (διότι εἰς ὁμοίαν περιστάσειν ὑπεριεχόμενὴ γινώμη τῶν ἰσχυρῶν, καὶ ὁ ἐνὶ αὐτῇ καὶ ἐνεργητικὴ καὶ σφύρας καὶ ὁργανωμένη, ἀπέναντι τῆς συγκεχυμένης καὶ μὴ παιδαγωγούσης τῆς τῶν πολλῶν) ἀλλὰ παραδόξως ἐκείνην αὐτὴν τὴν ἄκω ὁ στρογγύλος ἀρχηγός. Ἐκεῖνος, ὅστις πλεονεχίας πάντος ἄλλου εἶχε νὰ χάσῃ, ἐκεῖνος ἦτο φυσικὸν νὰ διαμαρτυρηθῇ καὶ πρῶτος λοιπὸν λύσας τὴν σιωπὴν διεμαρτυρήθη — Δικτατορίαν; εἶπεν, ὅχι βέβαια, ποτέ.

Καὶ ἡ διαμαρτυρία αὕτη ἤρκει νὰ μετατρέψῃ τὰς γνώμης τῶν ἰσχυρῶν. διέτρεχον οὗτοι ἀνέκαθεν ἐν ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν φθόνον πρὸς τὸν ὀφθαλμὸν ἀρχηγόν, καὶ τὴν ἡμέραν θέρηναι αὐτοῦ οὐδέποτε ὑπῆρξε δεσποτική. Τώρα λοιπὸν ἡ

χαρακτικὴ τοῦ νὰ τὸν ἰδῶν ἦτον πρὸς ὅλους, ὑπεριεχόμενους τῆς ἰδίας ὑπερηφάνειας. Ἀλλὰ ἡ σφύρα δὲν ἀνῆλθεν εἰς τὴν πολλὴν τῶν, ὁ δὲ φθόνος ἐρεπει μόνον πρὸς τὸ συγγένος.

Μετὰ φωνὴν λοιπὸν ὅλοι, ὡς πρὸς ἦταν συνεννοημένοι, εἶπεν ὅτι χάριν τοῦ γενικοῦ καλοῦ δέχονται τὴν δικτατορίαν καὶ πύρραιτοῦνται παντὸς προνομίου ἢ φωνῆ τῶν εὐρεν ἡγῶ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πολλῶν, καὶ ὁ ἀνυπόμνος ἀρχηγός, ὁ μὴ γνωρίσας νὰ κρατῇ τῆς γλώσσης ἐν δέοντι, εὐρεθῇ ἡμεγαλμάνος νὰ ὑποκύβῃ, καὶ, παραιτούμενος παντὸς τίτλου, νὰ ἐξισωθῇ πρὸς τοὺς τέως ὑπηκόους.

Καὶ πάλιν ὅμως ἀγαθὸς ὢν καὶ μὴ μνησικακῶν, ἀλλὰ φροντίζων περὶ τοῦ λαοῦ του, ἐπρότεινε γνώμην νὰ ὀρισθῇ ὁ χρόνος τῆς δικτατορίας, καὶ ὁ μέλλων δικτάτωρ νὰ ὑποβληθῇ εἰς ὅσον, περὶ τῶν ἐργῶν τοῦ ἔργου, θὰ καταθέσῃ τὴν ἀρχήν.

Ἡ γνώμη τοῦ ἔργου δεκτὴ, ἡ δὲ σφύρα ὀρίσθη μεγαλοφάνως εἰς τὸν ἥλιον καὶ εἰς τὸ λατομεῖον καὶ εἰς τὸν δημόσιον δῶν τούτων, ὅτι δὲν θέλει ἔρῃ εἰμὴ ἐπ' ἀγαθῶν ἀρχομένων, καὶ ὅτι θέλει καταθέσῃ τὴν ἀρχήν εὐθὺς ὡς πληρωθῇ ὁ σκοπὸς δῶν, ἦτοι ἡ οἰκοδομὴ τοῦ πύργου. (ἔπεται τὸ τέλος).

ΟΥΔΕΝ ΑΝΕΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΚΛΕΡΟΥ

Κύριε Διευθυντά τῆς «Ἀναπλαστικῆς» φροντῶ, ὅτι ὁ τόπος ἐμβριθὴς καὶ τόσον χορηγολόγος ἐπὶ τῶν ἐκεί, ὁ τόπος δικαίως καὶ ὀρθῶς περὶ ἀναγνώσεως τοῦ Εὐαγγελίου γυνωματοῦν, ὁ δὲ καὶ εἰς ἐμὲ τὸ δικαίωμα ἀντιβῆναι νὰ σὰς στείλῃ ἐπιστολήν, μὲ τὸν σκοπὸν νὰ συμπληρωσῇ καὶ τὸ ὅποιον ὁ ἱερεὺς μέχρι τοῦδε δὲν εἶπε, φαίνεται δὲ ὅτι εἰς τὸν δρόμον, τὸν ὅποιον ἐχάραξε, δὲν θὰ τὸ συναντήσῃ.

Ἡ ἀνάγνωσις τῶν Γραφῶν, φίλτατε ἱερεῖ καὶ κ. Διευθυντά, ἐλάττωθ' ὅτι ὀφείλῃ, ἐάν μὴ ὁ λαὸς ἔχῃ ὑποδειγματὴ τῆς χριστιανικῆς ἀρετῆς.

Ὅπως καὶ ἡ διδασκαλία τοῦ θελοῦ λόγου, ἀνευ πρυδείγ μᾶλλον ἐφαρμογῆς, πολὺ ὀλίγον ὠφελεῖ.

Ἐν τῇ ἐν ἐγὼ τὸ λέγω ἔστω. Πῶς δὲν περιμένω ἀνευ πρυδείγ μᾶλλον ἡθικῶν. Καὶ τὸ εὐαγγέλιον νὰ μεταφρασθῇ καὶ νὰ διαδοθῇ καὶ ὁ λόγος πανταχοῦ νὰ ἀκουσθῇ ἀπὸ λιγυφώνους ρητόρας, τίποτε δὲν θὰ γίνῃ ἐάν δὲν ὑπάρξουν ἀνθρώποι, οἱ ὅποιοι νὰ εἶναι τὸ παράδειγμα τὸ καλὸν εἰς ὅλα, καὶ εἰς ὅλα νὰ εἶναι εἰς τὸν δρόμον τῆς τελειότητος.

Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι εἶναι οἱ ἐπίσκοποι, οἱ ἄνθρωποι αὗτοι εἶναι οἱ ἱερεῖς.

Νομίζω, κ. Διευθυντά, ὅτι εἰς τοῦτο πρέπει νὰ στρέψετε τὴν προσοχήν σας εἰς τὴν «Ἀναπλαστικῆν». Διότι τὸ ζήτημα τῆς ἡθικῆς τοῦ λαοῦ μορφώσεως, εἰς τὴν ὁποίαν ἀσφαλίσθη μετὰ τὴν αὐτὰ ἀρνήσιν, εἶναι ζήτημα κλήρου. ἦτοι ἐπισκόπων καὶ ἱερέων. Διὰ τῆς γραφίδος σας καὶ διὰ τῆς λέξεώς σας εἰς αὐτὸ εἶναι πρῶτον ἀνάγκη νὰ ἐπιστῇ τῇ προσοχῇ πάντων. Ἀλλὰ ἡ ἀρῆσιν ὅτι ὁ λαὸς, διότι μάλιστα πρῶτος φίλτατος καὶ κατὰ τὴν ἐκεί, τὸν πρῶτον καὶ πρῶτον καὶ τὴν ὁμοίαν σας ἡμεῖς ἀποτέλεσμα.

Σὺ, ὡς ἐκκλησιαστικὸς εἰς τὴν «Ἀναπλαστικῇ», παροτρύνετε καὶ ἐκτρέφετε, καὶ πολλὰ καλὰ κίνησες. Ἀλλὰ δὲν νομίζετε συμφορώτερον νὰ κῆμεν τὴν λαλῶν σας κήρυκα καὶ τὸ δημοσιογραφικὸν σας ἔργον καθρέπτην τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως τῶν ἀκανταχρῶ ἐκκλησιαστικῶν ἀρχῶν;

Δὲν νομίζετε καθῆκόν σας νὰ ἐξετάζητε οὐχὶ πῶς εἶνε προσωπικῶς ἕκαστος ἐκκλησιαστικὸς ἀρχὼν, ἀλλὰ τὸ τί κἀναι καὶ πῶς ὁρᾷ; Αὐτὸ τὸ τί κἀναι καὶ πῶς ὁρᾷ εἶναι τὸ ἀσφαλές καὶ τὸ ἀκύνειον εἰς τὸ νὰ μὴ πλανηθῇ περὶ τῆς ποιότητος τῶν κινούντων καὶ ὁρώντων, ἀλλὰ νὰ εἴπῃτε δι' ἑκαστον ἀληθείας μόνον, διότι θὰ εἴπητε μόνον πρᾶγματα.

Εἶνε δὲ ἀσφαλές καὶ ἀκύνειον ὁ δὲ τῶν πραγμάτων τρόπος τοῦ ἐλέγχου, εἰς τὸ νὰ μὴ βλάψῃτε τὴν ψυχὴν σας διὰ διβολὴν προσώπων ἐνεκα πλάνης, διότι τὰ πρᾶγματα εἰς τὴν ἱστορίαν μένουσιν πάντοτε πρᾶγματα ἀσφαιδότητος καὶ ἀπ' αὐτῶν τοὺς ἐργάτας αὐτῶν, οἱ ὅποιοι οὐδὲν τρόπον θὰ δυνάμην νὰ ἀρνηθῶν καταδόλους πρᾶξεις καὶ καρπὸς πασιγνώτως ἰδικούς των.

Ἐπὶ τῶν ἀσφαλέων συλλήψεως καὶ πιστῆς γεννήσεως τίνα, ὡς οἱ γεννήτορες ἀγνώστοι μένουσι, καὶ τῶν ὁποίων ἡ πρώτη μητρικὴ ἀγάπη εἶνα ἡ βρεφολόγος τῶν δημοσίων βρεφοκομείων ἀλλὰ τῶν τῆς δημοσίου διοικήσεως πραγματικῶν πρῶτον ἀδύνατος εἶναι ἡ ἀποκρίσις, διότι ταῦτα εἶναι ἐκ περιφανεῖας κατὰ δόλιν πάντοτε καὶ εἰς πάντας τοὺς μὴ τυφλώσαντας τὸν τε κοῦν καὶ τὰ ὄμματα.

Διὰ τὴν θεωρῶ τὸν σημερινὸν καὶ ὀφείμιον τὸν τρόπον τοῦτο τοῦ ἐλέγχου τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἐν τῇ ἐπομένῃ μου θὰ σὰς πληρεφύρω.

Ἀναπλαστικός.

Ο ΚΑΤΑΡΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Δ. Β. Δικτάτωρ ἡ νεὰ Ἱερὰ Σύνοδος κατηρτίσθη ἐκ τῶν ἀρχιεπισκόπων Τρίκκης Σ. Πρισκοῦ, καὶ Μεντινέας Σ. Θεοκλήτου, ἐπισκόπου Θουρκίου Σ. Μισιλή, καὶ Μητροπολίτου Δημητριάδος Σ. Γρηγορίου, ὅσοι τὴν πρῶτην τοῦ Σ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν Προεδρίαν.

Ὁ ἀρμόδιος Ὑπουργὸς τῶν Ἐκκλησιαστικῶν φυνείας ἀνότερος τῶν καταβληθειῶν προσπάθειων πρὸς κατὰ στρατήγησιν τοῦ ἀρθρου τοῦ Καταστατικοῦ Νόμου τοῦ ἐπὶ τρέποντος νὰ διατηρῶνται εἰς τὴν δὲ Σύνοδοι καὶ πλέον τοῦ ἱεροῦ, εἶναι ἄξιός θερμῶν συγχαρητηρίων.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΠΡΟΣ ΝΕΑΝ ΧΗΡΑΝ

(Ἀποδόματα) Καλῶς πόλις χωρὶς τίχῃ, πρὶνταὶ ἐκτελεσμένη εἰς ὅλους εἶναι, ἦδεν νὰ τὴν διαρκέσῃ, τοιοῦτοτρόπως καὶ τὴν

κόρη, ἥτις ἐν χειρὶ ζῇ, πολλοὶ ποντοχρῖσθαι ἐπιβουλεύονται, ὅχι μόνον ἐκεῖνοι, οἵτινες τὴν περιουσίαν τῆς ἐπιθυμίας, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι μὲν ὄραν ἄρχεσθαι τῇ τοῦσι τὴν σωφροσύνην αὐτῆς καὶ τὴν τιμὴν νὰ ἀποφείρωσι. Καὶ ὅχι μόνον ταύτας, ἀλλὰ καὶ ἄλλας ἀφάρμοις θα εὐρωμαὶ ὅτι συντρέχουσι διὰ νὰ προκαλέσῃσι τὴν πτώσιν τῆς. Διότι καὶ καταφρόνις ἐν μέρεσι τῶν ὑπηρετῶν, καὶ παραμέλει τῶν συμφερόντων, καὶ στήριξις τῆς τιμῆς, τὴν ὁποῖαν εἶχον πρὶν, καὶ ἡ εὐτυχία τῶν ἀνηλικίων, πολλὰκις δὲ καὶ τῶν ἡδονῶν ἢ ἐπιθυμίας, ἐκείσαν τὰς νεύρας χήρας εἰς δευτέρον νὰ ἐλθῶσι γάμον.

Εἶνε δὲ καὶ μερικαί, αἱ ὁποῖαι ἀποφύγουσι μὲν τὸν νόμιμον γάμον, κρύφα ὅμως καὶ λάθρᾳ ἔρχονται εἰς σχέσεις πρὸς τοὺς ἄνδρας. Τοῦτο δὲ κάμνουσι, διὰ νὰ ἔχουν ἐκ τοῦ κόσμου τὰ ἐγκώμια τῆς χηρείας· οἷτω δὲν θεωρεῖται αὕτη αἰσχρὰ, ἀλλὰ φαίνεται εἰς τοὺς ἀνθρώπους θαυμαστὴ καὶ τιμῆς ἀξία, ὅχι μόνον εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστοὺς, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀπίστους. Διότι καὶ ἐγὼ ποτε, ὅτε ἀκόμη ἥμην νέος, ἐγνώρισκα τὸν διδάσκαλόν μου (ἦτο δ' ἐκεῖνος δεισιδαιμονέστερος ἐξ ὅλων τῶν ἀνδρῶν) ὅτι διὰ πολλὰ τὴν μητέρα τὴν ἰδικήν μου ἐθαύμαζε. Διότι, ὅτε ἐκείνους, οἵτινες εἰς αὐτὸν παρεκάθητο, κατὰ τὴν συνήθειάν του εἶχεν ἐρωτήσει τίς καὶ τίνας ἦμην ἐγώ, καὶ τῷ εἶπε τίς ὅτι χήρην μητέρα εἶχον, ἐξήγγισε νὰ μάθῃ παρ' ἐμοῦ καὶ τὴν ἡλικίαν τῆς μητρός μου καὶ ἀπὸ πόσου καιροῦ ἔχρησε· καθὼς δὲ εἶπον ὅτι τέσσαράκις αἰῶνες ἔχει γένει, πρὸ εἰκοσι δὲ αἰῶν ἔχασε τὸν πατέρα μου, ἐξεπλάγη ὁ διδάσκαλός μου καὶ μεγάλην φωνὴν ἀφῆκε, καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς παρευρισκομένους, βιβλαί, εἶπε, ποῖαι γυναῖκες εἰς τοὺς Χριστιανοὺς ὑπάρχουσι.

Β'

Ἐάν δὲ δὲν σὲ ταρατῇ ἡ χηρεία, ἀλλὰ τὸ ὅτι τοιαύτην ἄνδρα ἔχασε συμφωνῶ μὲν καὶ ἐγὼ μ' ἐσέ, ὅτι εἰς ὅλην τὴν γῆν ὀλίγοι ἔχουσιν ὑπάρξει μετὰ τῶν κοσμικῶν ὁμοιοὶ πρὸς τὸν ἰδικόν σου ἄνδρα φιλόστοργοι, ὡς αὐτὰς, ἐπεικαῖ, ταπεινόφρονες, ἐλιγνιστοί, εὐσεβεῖς. Ἀλλ' ἐάν μὲν ὁ θάνατος τὴν διέλυεν ἐντελῶς καὶ τὸν ἐμνησθύνειν, ἐξέρπε τότε νὰ ταρατῇ καὶ νὰ λυπηθῇ· ἐάν δὲ ἀπελθῶν ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον, εἰς τὸν γαλήνιον κατέπευσε λιμένα, καὶ πρὸς τὸν ἀληθινόν αὐτοῦ βασιλέα ἔχει κατευθυνθῇ, διὰ ταῦτα ὅχι νὰ πενθῇς πρέπει, ἀλλὰ νὰ χαίρῃς. Διότι εἶνε θάνατος ὁ θάνατος οὗτος, ἀλλὰ ταξιδίον καὶ μεταβολή τις κατοικίας ἀπὸ τὰ χειρότερα εἰς τὰ καλότερα, ἀπὸ τῆς γῆς πρὸς τὸν οὐρανόν, ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων πρὸς τοὺς ἀγγέλους καὶ ἀρχαγγέλους καὶ πρὸς τὸν Δεσπότην αὐτῶν. Διότι ἐδῶ μὲν εἰς τὴν γῆν, στρατευόμενος ὁπὸ βασιλέα, καὶ κινδύνους εἶχε νὰ περιμένῃ, καὶ ἐπιβουλὰς πολλὰς ἐκ μέρους ἐκείνων, οἵτινες τὸν ἐφθόουν· ἐπειδὴ ὅσῳ περισσότερον τὸ ἔσαν εἰς ὑπόληψιν καὶ δόξαν, τόσῳ θὰ ἐπλεονάζον καὶ αἱ κατ' αὐτοῦ ἔχουσαι· ἐκεῖ δὲ ἀφ' οὗ ἀπῆλθε, τίποτε τοιοῦτο δὲν ἔχει νὰ φοβῇ. Ὡστε ὅσῳ καὶ ἂν πενθῇς, ἐπειδὴ χριστὸν αὐτὸν καὶ ἐνάρετον ὄντα ἔλαβεν ἐκ τοῦ κόσμου τοῦτου ὁ Θεός, τόσῳ πάλιν περισσότερον νὰ χαίρῃς πρέπει, ἐπειδὴ ἀπεδήμησεν ἐντεῦθεν μὲ πολλὴν τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν δόξαν, καὶ ἐλευθερωθεὶς ἀπὸ τὴν ταραχὴν τῶν ἐγκοσμίων κινδύνων, εἶνε τώρα καὶ θὰ μένῃ διὰ παντός εἰς εἰρήνην καὶ ἡσυχίαν πολλήν.

Διότι πῶς δὲν εἶνε ἄτοπον νὰ ὁμολογῶμεν μὲν ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶνε πολὺ καλῆτερος ἀπὸ τὴν γῆν, νὰ ὁρηνώμεν δὲ ἐκεῖνους, οἵτινες ἀπὸ ταύτην μετετέθησαν ἐκεῖ; Διότι ἐάν μὲν ὁ μακαρίτης σύζυγός σου ἦτο ἐκ τῶν ἀνδρῶν, οἵτινες ἐξῆσαν αἰσχρῶς καὶ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ θελήματος νὰ κτήσιέσθαι

ἐστρατε καὶ νὰ θρησκῇ δι' ἐκεῖνον, ὅχι μόνον τώρα, ὅτε ἀπῆλθεν ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον, ἀλλὰ καὶ ὅτε ἐξῆ. Ἐπειδὴ δὲ καὶ αὐτὸς ἦτο εἰς ἐκ τῶν ἡγαπημένων τοῦ Θεοῦ, πρέπει νὰ κοινωνῇς εἰς τὴν χάριν του καὶ τώρα ὅτε ἀνιπαύῃ, καθὼς καὶ ὅτε εἰς τὴν ζωὴν εὐρίσκετο. Καὶ ὅτι τοῦτο πρέπει νὰ κάμνῃς, μαρτυρεῖ ὁ μακάριος Παῦλος, τὸν ὁποῖον ἔχουσιν βεβαίως νὰ λέγῃ· τὸ νὰ χωρισθῇ ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ τοῦ σώματός μου καὶ νὰ εἶμαι μαζί με τὸν Χριστόν, πολὺ περισσότερον καλῆτερον εἶνε.

Ἀλλ' ἴσως ἀπὸ τὸν πόθον κατέχευται τὴν φωνὴν ν' ἀκούσῃς τοῦ ἀποδημήσαντος ἀνδρός σου, καὶ τὴν ἀγάπην του ν' ἀπολαύσῃς καὶ τὴν συναναστροφὴν. Ἐπιζητεῖς καὶ τὴν δόξαν τὴν ἰδικήν του, καὶ λαμπρότητα καὶ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἀσφάλειαν καὶ ὅλα ταῦτα ματαιωθέντα καὶ διασκεδασθέντα διὰ τοῦ θανάτου ταραττοῦσι τὴν ψυχὴν σου καὶ φέρουσι σκότος εἰς τὸν νοῦν σου. Τὴν μὲν λοιπὴν φιλίαν τὴν πρὸς ἐκεῖνον σὰ εἶνε δυνατόν νὰ φυλάττῃς καὶ τώρα ὁμοίως, καθὼς καὶ πρὶν.

Διότι τοιαύτη εἶνε τῆς ἀγάπης ἡ δύναμις· ὅχι μόνον ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι εἶνε παρόντες καὶ πλησίον ἡμῶν εὐρίσκονται ὑπὸ τὰ ὅμματα μας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀπομεμακρυσμένους, περιλαβάνει εἰς τὰ δεσμὰ τῆς καὶ συγκολλᾷ καὶ συνενώνει· καὶ οὔτε χρόνος πολὺς οὔτε ὁρόμων ἀπόστασις, οὔτε ἄλλο κανὲν ἀπὸ τὰ τοιαῦτα θὰ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ διακόψῃ τὴν ἀγάπην τῶν ψυχῶν καὶ νὰ τὰς διαχωρίσῃ. Ἐάν δὲ καὶ πρόσσωπον πρὸς πρόσσωπον θέλῃς αὐτὸν νὰ ἴδῃς (διότι γνωρίζω ὅτι τοῦτο πρὸ πάντων ἐπιθυμεῖς, διαφύλαξε τὴν κλίνην του ἀνέπνοον ἀπὸ ἄνδρα ἄλλον, καὶ προσπάθησε νὰ δεῖξῃς βλὸν ἐνάρετον μὲ τὴν ἰδικὴν του ἡμοίον, καὶ βεβαίως τότε εἰς τὸν αὐτὸν θὰ ὑπόγῃς τῶν ἡκαλῶν χορόν, διὰ νὰ μείνῃς πλέν μετ' αὐτοῦ, ὅχι πέντε ἔτη καθὼς ἐδῶ, οὔτε εἴκοσι καὶ ἐκατόν, οὔτε χίλια καὶ δύο φορές τόσα, οὔτε ἑκατὸ χιλιάδας καὶ πολλὰκις τόσα, ἀλλ' εἰς τοὺς ἀπείρους καὶ ἀτελευτήτους αἰῶνας.

Διότι τὴν κληρονομίαν τῶν τόπων ἐκείνων τῆς μακαρίας ἀναπαύσεως δὲν δίδει ἢ κατὰ σάρκα συγγένεια, ἀλλ' ἢ ἐν ἀρετῇ τοῦ βίου ὁμοιότης. Ἐάν δὲ καὶ τὸν πτωχὸν Λάζαρον, ὅστις ἄγνωστος ἦτο εἰς τὸν Ἀβραάμ, τὸν ἔφερε εἰς αὐτοὺς μ' ἐκεῖνον κόλπους, καὶ πολλοὺς ἀπὸ ὅλα τῆς γῆς τὰ σημεῖα θὰ κόμῃ ν' ἀναπαυθῇ μετ' ἐκεῖνου τὸ ἐμοιότροπον καὶ ἀπαράλλακτον τοῦ βίου, καὶ σὲ μετὰ τοῦ καλοῦ σου Θεοῦ οὐρανοῦ ὁ τῆς ἀνέσεως θὰ ὑπεδεχῇ τόπος, ἂν θέλῃς νὰ ζῇς ἐδῶ καθὼς αὐτός· καὶ τότε θὰ τὸν λάβῃς ὁπίσω πάλιν, ὅχι μὲ τὸ γνωστὸν τοῦ σώματός του κάλλος, τὸ ὁποῖον εἶχε πρὶν ἀπ' ἐδῶ ἀπέλθῃ, ἀλλὰ μὲ ἄλλην τινὰ μαρμαρυγὴν καὶ χάριν, ἥτις περισσοτέραν θὰ χύνη λάμψιν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τὰς ἡλιακάς.

ΟΙ ΔΙΑΔΕΟΝΤΕΣ

Εἰς τὰς ΛΑΙΚΑΣ ΣΧΟΛΑΣ ΤΗΣ "ΑΝΑΠΑΛΑΣΣΕΩΣ,

Ἐν τῇ Α' ἐν Ἀθήναις παρὰ τὴν Ἱ. Σύνοδον

Σ—Φ μ. μ.

Σαββάτιον 28 Αὐγ. 71)2—81)2 Σωρρόνιος Ἀγιορείτης
Κυριακῇ 29 » Τιμόθ. Ἀναστασίου

Ἐν τῇ Ζαννεῖω Ὁρθανοπροφείω ἐν Πειραιεῖ

Σαββάτιον 28 Αὐγούστου 8—9 μ. μ. Τιμιθεῖς Ἀναστασίου
Πέμπτη 2 Σεπτεμβρίου 8—9 Δ. Παπαδόπουλος